

2003
gegužė

ANDAI

Nr. 006

NEAPIBRĖŽTO LAIKO PERIODINIS LEIDINYS

KAINA 50 CENTŲ

XI

laidą palydint...

Nuo sutemų iki aušros

Tokį laikotarpį apima šis „Andų“ numeris: nuo gūdzios žiemos iki šviesaus pavasario. Gamta apsuko savo ratą - baigėsi tamsūs rytai, kai tūlas licėistas prasikrapštęs akis vangiai slinkdavo į dušą, tikėdamasis, kad žadintuvas sugedo ir dabar iš tiesų yra ne pusė septynių, o kokios keturios; baigėsi mokslo dienos, kai į mylimąjį licėjų ateidavai ir išeidavai prieblandoje; prasidėjo katino dienos rūbinės darbuotojoms, mat moksleiviai vis dažniau aplenkia jų grotuotą kambarėlį. Laikas pabusti! Šauniomis Užgavėnėmis išvarę žiemą, dabar jau skubame, lekiame pavasarinės sesijos ar valstybinių egzaminų link, laukdami išsvajotųjų vasaros atostogų.

Temų šiame numeryje daug, o aš norėčiau tarti porą žodžių tik apie vieną naują licėjaus reiškinių – per pertraukas linksminančią „radijo stotį“ Kiemelis FM. Šiek tiek paklausinė jau licėistų, ką jie mano apie tokią iniciatyvą. Kad ir kaip keista, beveik nė vienas nebuvo neutralus, didžioji dauguma pasisakė kategoriškai „už“ arba „prieš“. Priešininkai teigė, kad Kiemelis FM groja blogą muziką, idėjos autoriai neatsiklausė licėistų, ar jie apskritai norėtų girdėti muziką per pertraukas, muzika jiems trukdo ramiai pasėdėti ir atsipalaiduoti kiemelyje. Teigiamos nuomonės - praskaidrina nuotaiką, smagiau gyventi, pažadina iš rytinio snaudulio. „Aukso vidurio“ ieškoti bandė tik vienas: „Reikia su rengti apklausą, kokią muziką licėistai norėtų girdėti per pertraukas, tuomet visiems būtų geriau.“

Tai tiek šįkart. Kadangi tai jau paskutinis „Andų“ numeris šiais metais, noriu palinkėti per atostogas nepamiršti to, ko taip sunkiai išmokote, tačiau niekada nepraleisti progos pasilinksminti. Nuo sutemų iki aušros...

Barbora Drąsutytė

Vyr. redaktorė:

Barbora Drąsutytė,

techninis redaktorius:

Vilius Rutkauskas,

straipsnių autoriai:

Kotryna Drąsutytė (1^c),

Jogilė Ulinskaitė (1^b),

Eglė Sakalauskaitė (3^a),

Vitalija Šironaitė (3^b)

Asta Bagdžiūnaitė (3^c),

Indrė Zapolskytė (3^c),

Milda Tylaitė (3^c),

Mindaugas Ignotas (3^c),

Mykolas Kolyta (3^c),

Barbora Drąsutytė (3^d),

Stepas Toliautas (4c),

Viktorija Gečytė (4^d),

Eglė Čekanavičiūtė (ex. TB).

fotografijos:

Dalia Sriubaitė,

Danutė Pačebutaitė,

fotografas Karalius,

Vilius Rutkauskas.

el.paštas: andai@licejus.lt

spausdino spaustuvė:

Laikraštis leidžiamas Vilniaus licėjuje ir platinamas jo bendruomenės nariams.

Redakcijos nuomonė ne visada sutampa su straipsnių autorių nuomone.

intro...

Turinyš...

3. Neryžtingu žingsniu palikau licėjų ir ...
Prezidento žodis

4. Menų savaitė
YEN!

5. Kiemelis fm: Prakalba į malonųjų
klausytoją
Grožis nugalės!

6. Besišypsantis prezidentas turi tam
priežasčių
Ištrauka iš Licėjaus tarybos posėdžio
protokolo

Ex. požiūris

7. Projektai, projektai!

1 □. Kas slepiasi „džiazo gamykloje“?

1 1. „Įgyvendinau mamos svajonę“

1 2. LĖLIŲ FABRIKAS

1 3. Kur dingo Berta?

1 4. Kuo sliekas yra tobulesnis už mane. (Atsakymas į
vieno mokytojo pateiktą klausimą)

Pirmas blynas, antras blynas, trečias blynas...

1 5. Vasario 16-tosios koncertas

Iš kur atsiranda laikraščiai... Ekskursija į „Lietuvos
Ryto“ spaustuvę

Neryžtingu žingsniu palikau licėjų ir ...

Neryžtingu žingsniu palikau licėjų ir supratau: aš baigiau mokyklą.

Keistoka licėistams ta paskutinio skambučio tradicija, kai skambučių čia niekada nebuvo ir turbūt nebus. Mums jis, galima sakyti, buvo pirmas, šventinis, labai gėlėtas ir gražus, ir paskutinis. Ir dar toks... gluminantis.

Pirmas klausimas. Ką dabar daryti? Eiti švesti? Eiti mokyti? Atostogauti?

Antras. Ką? Reikia dar mokyti??

Kitas ir pats įkyriausias. Kur stoti?

Dar kitas. Kodėl mano kambary tiek daug knygų?

Ir dar keletas visai kvailų. Štai toks, jaunas licėiste, tas ketvirtoko gyvenimas. Truputį rimtas, linksmas ir nutrūktgalviškas. Jei „andų“ neskaitytų lietuvių kalbos mokytojos, dar

pasakyčiau - pasimetęs, jis čia kažkaip tinka.

Net nežinau, ar gaila išeiti. Ar gaila palikti. Gal truputį. Tikrai liūdna būna tada, kai suprantu, kad palikau čia tiek daug ne jūsų, ir ne mokytojų, o savęs. Ir tiek visko gero, ir blogo, ir net labai negero, ką spėjau per ketverius metus nuveikti. Čia turbūt tas pats kaip su kiekviena vieta ir kiekvienu žmogumi: išsiskirdamas bijai išsiskirti ne su vieta ar žmogumi, o su praeitimi, bijai, kad prarandi tam tikrą atramą, į kurią juk taip patogiu atsiremti, kai prireikia.

Tai vienas iš tų keistų momentų, kai nors ir labai trumpam, bet iš kažkur atskrenda mažas vabaliukas, vardu „ilgesys“, ir šnibžda į ausį sentimentalius dalykus. Piktas vabaliukas, nuo tokių vabzdžių visada pasidaro liūdna.

Neseniai buvo toks konkursas, kuriame galėjo dalyvauti tik merginos (ech, kokia diskriminacija...) ir kur trečio-kė Rūta laimėjo du mėnesius tarptautinėj stovykloj Danijoje. Vienas iš klausimų, į kuriuos reikėjo atsakyti, buvo: ką norėtum pakeisti savo gyvenime? Toks paprastas, lengvutis, net banalus. Skaičiau ir visi atsakymai pasirodė labai panašūs. Na, turbūt dėl to, jog beveik visos rašė, kad viskas yra taip gerai, jog nieko keisti ir nereikia. Keista.. ?

Todėl paskutiniai mano žodžiai bus:

paklauskit savęs, ką keisti. Žinokit ir norėkit.

Ačiū už tai, kas iš manęs užaugo.

Tegul šitos mano mintys ir lieka tokios - nepilnos ir neišbaigtos. Tokios jau jos.

Viktorija Gečytė

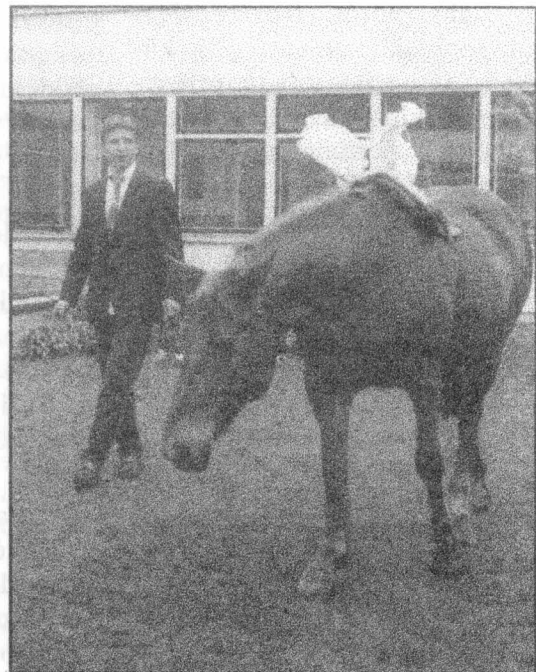
Prezidento žodis

Sveiki! Šiais nuostabiais mokslo metais kreipiuosi į Jus paskutinį kartą. Labai greit visi išeisim ir dalis jau nebegriš... Kalbu apie mūsų ketvirtakursius. Turime pripažinti – XI karta nebuvo eilinė. Tiesa, išeinant kiekvienai kartai vis karto-jama, kokie Jie buvo nepapra-

sti, kokie išradingi ir nepakartojami. Bet visgi – jie buvo geri draugai ir bendramoksliai. Tad ir norėtusi Jums, ketvirtakursiai, palinkėti visokeriopos SĖKMĖS. Tepadeda Jums tos pasagos, gautos per Paskutinį Skambutį. Mes Jūsų pasiilgsim. Tačiau fuxams ir antrokams vis dar lieka sektinas pavyzdys – trečiakursiai. O mes, trečiokai, nuo kitų metų tikrai stengsimės pateisinti visateisių valdovų vardą.

Na, tai ką, mielieji, ruoškitės egzaminams, bet ir jauskit saiką. Pamiegokit, pailsinkit galveles, apsidairykit aplinkui, įkvėpkite gaivaus oro ir

grožėkitės tuo, ką matot. Ką čia daugiau bepasakysi - geros vasaros!!!

Jūsų prezidentas Mykolas Kolyta

Menų savaitė

Šiais metais menų savaitė, vykusi balandžio 28 – gegužės 2 dienomis, buvo gausi renginių. Pirmadienį licėjaus trečiokai parodė poetinę kompoziciją pagal M.Martinaičio tekstus, galimybę pasirodyti gavo ir tuo metu viešėje svečiai, tiksliau viešnios iš Lenkijos, Gdanskio miesto: publika pamatė trumpą spektaklį apie V.Šekspyro dramose veikusių moterų likimus (vyriškoji publikos dalis įvertino pasirodymą kaip gražų, bet pernelyg feministinį). Antradienį atidaryta fotografijos paroda, kurios eksponatai – fotografija, kaip meninę raišką, pasirinkusių moksleivių darbai. Tą pačią dieną mokytojos S.Bernotaitės vadovaujamas dramos būrelis pateikė licėistų teismui savo spektaklį „YEN“ („Yra Ekstremalių

Norų“), kuris sulaukė kur kas didesnio pripažinimo negu prieš kelerius metus pristatytas kūrinys, kurio pavadinimas irgi buvo iš trijų raidžių – „PMS“. Tai buvo ne paskutinis renginys tą dieną, nes dainuojantys licėistai dar dalyvavo koncerte, vykusiam Juozapavičiaus g-vėje ir skirtame Motinos dienai bei agitacijai (kuri turbūt buvo veiksminga) už stojimą į ES. Trečiadienį išvydome jau kasmetiniu tampa filmų festivalį su visais septyniais ilgo darbo vaisiais, beje, žymiai kokybiškesniais už kai kuriuos praėjusių metų gaminius. Geriausiu meniniu filmu vienbalsiai pripažintas 2d klasės susuktas „Wombat“, įsiminęs ypatingu herojaus šuoliu nuo stogo. Ketvirtadienį nereikėjo eiti į pamokas (norintys galėjo

eiti į demonstracijas Tarptautinės Darbo dienos proga), licėjuje renginių nebuvo, užtat penktadienį vėl galėjome matyti net keletą jų: per pertrauką kiemelyje pristatytas istorinio šokio projektas, o vakare – apdovanojimai licėjaus menininkams už įvairiausių nuopelnus ir galimybę žiūrovams tiesiogiai dalyvauti vyksme. „Valio“ nominacijos: metų šokėja – Vitalija Šironaitė; metų įvaizdis – Laurynas Valivonis (laptop'as); metų renginys – 100-tadienis; metų vokalistas – Marija Aliukaitė; metų instrumentalistas – Kęstutis Bružas; metų fotografas – Jonas Pivoriūnas; metų menininkės – Kisieliūtės & co; meniškiausia metų klasė – 2^d.

Asta Bagdžiūnaitė

YEN!

Balandžio 29d. Licėjaus teatras pristatė spektaklį „YEN!“. Žodis YEN (angl.) reiškia „labai norėti, trokšti“. Štai kaip spektaklį komentuoja jo kūrėjai: Sandra Bernotaitė, režisierė: spektaklis optimistinis, bet ne pernelyg sentimentalus. Dvi svarbiausios idėjos - „kas yra laisvė“ ir „aš noriu“, kurias sujungus išeitų, kad laisvė – tai galėjimas daryti, ką nori. Žmogus (@mergaitė) vieną dieną ima galvoti, ko gyvenime nori, bando suvokti save. Gyvenimas eina pro šalį, o ji „filmuoja“ tą „filmą“, tuo metu savy ieškodama atsakymo, ko ji pati nori ir kas yra laisvė. Spektaklio pabaigoje mergaitė pasako savo norą: „Aš noriu šokti“. Šokis – jos laisvės išraiška. Žinoma, spektaklį dar rodysim, bet jis jau bus pasikeitęs, nes pasikeitę būsim mes. Norėčiau, kad aktoriai jaustųsi laisvai ir pajustų „kaifą“ nuo to, ką daro. Dabar buvo ne pats didžiausias „kaifas“, bet tai patei-

sinama, o šiaip aš esu labai patenkinta.

Kotryna Drąsutyte, @mergaitė: aš vaidinu mergaitę, kuri turi paslaptį – raudoną nosį. Ją užsidėjusi, ji tampa beveik nematoma ir gali visus stebėti. Spektaklis, mano manymu, geras, nors iki tobulybės dar toli...

Monika Jokimaitytė, *sesuo*: mano personažas reikalingas, kad parodytume, jog tavęs, rodos, nesuprantantys žmonės vis vien yra neblogi. Spektaklyje pakeisčiau sceną, kurioje groju lūpine armonikėle, nes ji paprasčiausiai truputi „neįsipaišo“.

Barbora Drąsutyte, *dantis*: veikėjai, pabaigoje užsidėdami raudonas nosis, tarsi išlaisvina kitą, kontrastingą savo charakterio pusę. Smagu buvo per repeticijas tos kitos pusės ieškoti.

Mantas Juknevičius, *tėvas*: Mano personažas iš dalies atspindi mano asmenybę, todėl

man yra labai priimtinas. Norėtuši dar labiau įsigilinti į personažo vidų, kuo ryškiau jį pavaizduoti.

Simona Mackutė, *senutė*: išprotėjusi senutė man patinka tuo, kad ji daug valgo, o aš pati labai mėgstu saldumynus. Šiaip spektaklyje man viskas labai patiko.

Gabrielė Čibiraitė, *sekretorė*: man gaila tų dalykų, kurie liko „už kadro“, pavyzdžiui sekretorės galėjo daugiau žaisti su telefonais, o dabar žiūrovai to net nepastebėjo.

Mindaugas Ignotas, *berniukas*: man atrodo, kad spektaklyje nieko nereikia keisti. Beje, mano personažas iš tikrųjų visai ne „forsas“, jis - pacifistas.

Kristina Mažeikaitė, *įtartiną mergaitę*: manau, kad nieko keisti nereikia. O vaidinti man labai patiko, vaidinsiu ir toliau.

Barbora Drąsutyte

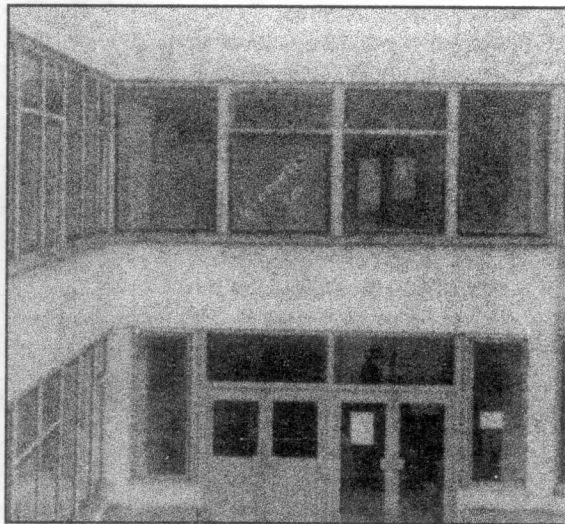
„Kiemelis fm“:

Prakalba į malonųjį klausytoją

Tikriausiai jau pastebėjote ar išgirdote vieną didesnių licėjaus naujienų pastaruoju metu. Nuo balandžio 1-osios oficialiai pradėjo veikti mokyklos radijas – „kiemelis fm“. Licėjaus radijas buvo daugelio praėjusių prezidentų ar senatorių rinkiminės agitacijos dalis ir kartu bene opiausia problema. Daug žadėta, kalbėta, bet nieko gero iš to nebūdavo, galop pradėjo atrodyti, kad tai kažkas nerealus. Bet neįmanomo beveik nieko nėra – reikia tik idėjos, šiek tiek iniciatyvos ir nerealūs dalykai tampa tikrove. Aš savo rinkiminėje kampanijoje nežadėjau radijo, bet jis yra. Taip galbūt pabandžiau ištaisyti savo pirmtakų klaidas:)

Šiuo metu „kiemelio“ komanda dar tik formuojama, todėl esame atviri dėmesio vertiems pa-

siūlymams. Kol kas tik grojama muzika, bet jau po atostogų turėtų atsirasti šaukiniai bei autorinės laidos su gyvais džižėjais. Vienu žodžiu, nuoširdžiai tikiuosi, kad Jums tai patiks ir galėsite linksmiau praleisti bent jau pavasarinę pertrauką. Laukiame Jūsų įvertinimo, pagyrimo žodžių, bet tikrai nesislėpsim ir nuo kritikos strėlių, nes radijas skirtas Jums, mieli klausytojai. Tad ateikit, sakykit, kas jums nepatinka – stengsimės padaryti geriau, sveikinkit savo draugus ar mokytojus gimtadienio ar kitomis progomis – tikrai neatsisakysim eterje perduoti jiems malo-

nių sveikinimo žodžių. Tebūna pavasarį mūsų dienos kaip šventė, mielieji. Būkime europiečiai.

Mykolas Kolyta
[dj meSHka]

Grožis nugalės!

Pasaulyje nuo seno vyksta grožio rinkimai. Licėjyje „Mis ir misterio“ rinkimai vyko pirmą ir, tikėkimės, (ne) paskutinį kartą. Tačiau manau, kad buvo vertinama ne tik simpatiška dalyvių išvaizda, o ir išskirtinis vidinis žavesys, šmaikštumas ir talentai, kuriais daugiau ar mažiau pasižymėjo visi. Ir neliko nepastebėti, nes be apdovanojimo neišėjo niekas, ko dar nebuvo pasaulio istorijoje!

Penkios merginos ir penki vaikinai iš pradžių turėjo trumpai prisistatyti. Vaikinai čia surengė mažą anekdotų čempionatą. Po to sekė namų darbo arba talento rungtis. Buvo dainavusių, šokusių, rodžiusių savo piešinius, parodijavusių Licėjaus bendruomenės narius ir net deklamavusių Maironio eiles asmenų!

Vėliau vaikinai galėjo parodyti savo jėgą ir ištvermę lauždami rankas, o merginos pademonstruoti išmonę pasirodydamos laisvo stiliaus apranga.

Na ir galiausiai dalyviai gavo po klausimą. Kol vienas atsakinėjo, kiti turėjo stovėti su ausinėmis, kad neišgirstų klausimo anksčiau ir nespėtų sugalvoti atsakymo. Ausinių sandarumu niekas net neabejojo...

Dar prieš tai buvo parodyti filmuoti vaizdai apie tai, kaip įnirtingai ir žaviai dalyviai ruošėsi konkursui. Nemačiusieji turėtų graužtis nagus, nes tai neabejotinai buvo geriau už bet kokią realybės šou. Merginos lankėsi viename prekybos ir pramogų centre Vilniuje, Ozo gatvėje (pavadinimo neminėsiu, nėr čia ko reklamuoti), vėliau, klampodamos per pavasariškai minkštą (švelniai tariant) žemę, bandė susipažinti su žemės ūkio technika ir net vietinėm sąlygom susikurti laužą. Taip pat važinėjosi motociklu su Gediminu K.! Dauguma dalyvių nepraleido progos paplaukioti ir parodyti neprikaištingą figūrą specialiai mums atidarytame „Forum palace“ rūmų baseine. Be viso šito džiaugsmo laimėtojai, o tai yra visi, gavome puikių prizų, už kuriuos turime padėkoti organizatoriams, suradusiems dosnių rėmėjų.

Aš asmeniškai, jei kam įdomu, gavau kvėpalų rinkinį ir knygą simbolišku pavadinimu „Tu nuostabi“. Be to, gėlės, juostos, diplomai... Labai džiaugiuosi laimėjusi, nors iš pradžių galvojau, ar išvis verta dalyvauti.

Renginys, manau, pakankamai pavyko. Dalyvauti, žinoma,

buvo žymiai smagiau nei stebėti. Tikriausiai žiūrovams pasirodė, kad renginys per ilgas, tačiau mums užkulisiuose liūdna nebuvo. Vedėjai Viktorija ir Gediminas buvo kaip niekada (arba kaip visada) šaunūs ir iškalingi. Sėkmingai scenoje pasirodė ir per pertraukėles publiką stebinę šokėjai Mantas ir Sigita bei stebukladarys Laurynas B.

Taigi gailėkitės, jei neatėjot!

O štai ir nugalėtojai:

Mis Licėjus – Vitalija Šironaitė; Vicemis Licėjus – Marija Aliukaitė; Mis Realinė gimnazija – Ignė Degutytė; Mis Elegancija – Simona Muliulytė; Mis Publika – Dovilė Moleikaitytė; Misteris Licėjus – Linas Tarasonis; Vicemisteris Licėjus – Rokas Pralgauskas; Misteris Nelaisvė – Norbertas Faktoravičius; Misteris Elegancijus – Kęstutis Bružas; Misteris Liūtaširdis – Kilniaširdis - Tomas Balčietis.

P.S.

„Ne grožis lemia, ką mums mylėti, bet meilė parodo, kur grožį rasti“

(čia taip rašo toj knygoj, kurią gavau dovanų).

Vitalija Šironaitė

Besišypsantis prezidentas turi tam priežasčių

Praėjusių metų rugsėjo mėnesį buvo surengti 9-osios Licėjaus savivaldos rinkimai. Nepaisant mažo dalyvių skaičiaus ir aktyvumo, rinkimų rezultatai sukėlė karštas licėistų diskusijas. Dar neišblėsus aištoms, išrinktasis prezidentas Mykolas Kolyta, jau tituluotas „besišypsančiu prezidentu“, pakvietė naujuosius Senato narius į pirmąjį posėdį. Jame buvo suformuluotos Senato veiklos gairės bei pateikti darbo principai – prezidentas pasiūlė naujovišką, bet jau spėjusį išpopuliarėti „darbo grupėse“ metodą, kai užduotims atlikti skiriami konkretūs asmenys, o jų veikla apsvaistoma posėdžiuose. Šis metodas puikiai pasiteisino. Rinkiminiai pažadai neliko vien pažadais; geriausiai tai iliustruoja įvairiuose Licėjaus kampuose atsiradusios šiuokšliadėžės, kurios buvo Vitalijaus Savičiaus rinkimų programos dalis. O

senatorių Tomo Bielskio ir Algirdo Grybo pastangomis Licėje buvo įkurtas ilgai lauktas debatų klubas, kurio parodomieji debatai įvyko sausio 29 d.

Tačiau didžioji Senato darbo dalis buvo vykdoma drauge. 9-oji laida tęsė pavykusius ankstesnių laidų projektus: licėistų savaitės gimtadienių sąrašą, akciją „Atnešk Licėjui tualetinio

popieriaus ir muilo“, sporto renginį „Kalėdų taurė“ ir kt. Senato pasiūlymų dėžutė buvo pakeista pasiūlymų stendu, kuris sulaukė licėistų dėmesio bei tapo savotišku popieriniu „chat'u“. Didžiausia naujovė – Licėje atsiradęs kavos aparatas, su kuriuo licėistai bei mokytojai greitai apsiprato ir pamėgo.

Metai dar nesibaigė, ir Senatas dirba toliau. Šiuo metu vyksta parengiamieji Licėjaus muziejaus įkūrimo darbai, ambicingi šachmatininkai rungtinasi turnyre Prezidento taurei laimėti, o tarpmokyklinės krepšinio varžybos tapo pramoga ne tik žaidėjams, bet ir žiūrovams. Prezidento M. Kolytos rūpesčių nesumažėjo: sausio mėnesį jis buvo išrinktas į Vilniaus Moksleivių Sąjungos tarybą. Tačiau šiandien prezidentas jau turi kuo džiaugtis.

Stepas Toliautas

Ištrauka iš Licėjaus tarybos posėdžio protokolo

<...>

Direktorius pranešė apie projektą padalinti sandėlį (113 kab.), diskotekų salę ir 115kab. į atskirus 6 kabinetus.

Argumentai:

- Licėjaus mokytojai neturi savo kabinetų.
- Trūksta gerų gamtos mokslų kab., laboratorijos.
- Neapsimoka laikyti visų 3 didelių klasių (aktų salės, diskotekų salės ir 115 (menų) kab.).
- Menų kab. per daug apipintas mokinių iliuzijomis.

Pasisakė už:

S. Jurkevičius
V. Bužinskas

Pasisakė prieš:

I. Juozapavičienė
S. Aleksandravičiūtė
A. Grybas
M. Kolyta

Visi likusieji susilaikė.

Projektą planuojama įvykdyti, kai tik Licėjus gaus finansavimą iš Švietimo ministerijos.

G. Visockienė, kaip Švietimo ministerijos darbuotoja, teigė, kad Švietimo ministerija gali neskirti pinigų šiam projektui, nes Licėjaus mokinių yra tik 400, tad finansavimą mokykla gauna nedidelį.

ex. požiūris

.. perfrazuojant dar vieną seniai licėjų palikusį žmogelį (-ę): „na ir gerai (kad prasidėjo šis sujudimas dėl menų kabineto) – bus dėl ko protestuoti! „Iš tiesų – nebloga proga išreikšti savo nuomonę, tarti žodį, savotiškai prisidėti prie savo paties aplinkos kūrimo. Pažiūrėti, kiek į tą žodį bus atsižvelgta. Pagaliau – proga pasiginčyti, susipykti. Arba pasiekti kompromisą. Viskas priklauso nuo mūsų (t.y. „jūsų“) pačių.“

Situacijos perpasakoti neverta. Pateiksiu asmeninę nuomo-

nę. Licėjus keičiasi. Į gera ar ne, spręsti kiekvienam. Bet kol kas išlieka tai, kuomet ir skiriasi nuo kitų mokyklų. „Čia gimsta žvaigždės“ rašė seniai per savo kurta 100-dienį. Ne žvaigždės, asmenybės. Manau, todėl, kad licėjus sugebėjo pasiekti tam tikra vidurio kelią. Kompromisą. Dabar siūlomas žingsniukas į vieną pusę – gal tiesiog todėl, kad mokinių požiūris liko nesuprastas - prastai išdėstytas buvo, ar kaip. Nevertėtų tam žingsniukui link mokslo besąlygiškai

priešintis – betgi galima grįžti prie vidurio, kompromiso.

Argumentus už naujų kabinetų kūrimą girdėjote – mokytojai iki šiol neturi savų kabinetų; geresnės darbo ir mokymosi sąlygos, etc. Tačiau ar to nebūtų galima pasiekti šiek tiek labiau atsižvelgiant į dabar kuriančių, organizuojančių žmonių poreikius? Panaikinus dabartinę diskotekų salę, dailės kabinetą ir tą vietą diskotekų salei iš kairės (kur „mokytojų rūkomasis“), tačiau paliekant menų kabinetą? Juk ir taip

vietos užtektų keletui naujų kabinetų. O iš kitos pusės, jei menų kabinetą ir „perstatysite“, vis tiek kažkur reikės įrengti muzikos bei dailės klases – ar nebūtų paprasčiau palikti jau esamą?

Iškyla klausimas, kodėl būtent dabartinis menų kabinetas, bent mano subjektyviu požiūriu – nepakeičiamas? Pirmiausia, jame yra pakankamai vietos ruošti, repetuoti ir galų gale pastatyti nedidelį renginį. Mažuose kabinetuose dekoracijų kūrimui, repeticijoms, dainuojančių ir grojančių žmonių „praktikai“ nebūtų kur dėtis – jie nuolat būna užimti, vyksta pamokos, o menų kabinate vienu metu telpa darantys kelis skirtingus dalykus. Aišku, jei jis tokio dydžio kaip dabar. Be to, su scena, kuri yra tiesiog būtina tiek kuriant, tiek vaidinant. Perstačius dabartinę diskotekų salę, menų kabinetas tikrai liktų vienintelė dar tinkama vieta organizavimui.

Kaip alternatyva siūlyta didelė ir šviesi aktų salė tinkama oficialiems renginiams, kaip vasario 16-oji, šimtadienio vakarinė dalis; kai žmonių mažiau, aktų salėje neišeitų sukurti malonią atmosferą – lieka per daug tuščios vietos. Pagaliau, repeticijoms ar dekoracijų gamybai ji praktiškai negali būti naudojama – baisu kažką sugadinti.

Jau neminint menų kabineto neformalios, todėl jaukios, išvaizdos. Aišku, tai ne reprezentacinė patalpa, bet reprezentacinių renginių juk labai mažai. Jis tinkamas, ir sprendžiant iš ten nuolat esančių žmonių, tikrai reikalingas. Kam griauti, ką jau sukūrėme, o po to kurti iš naujo? Kam trukdyti, ar gerokai ap sunkinti mokiniamis išreikšti save, jei galima susitarti?

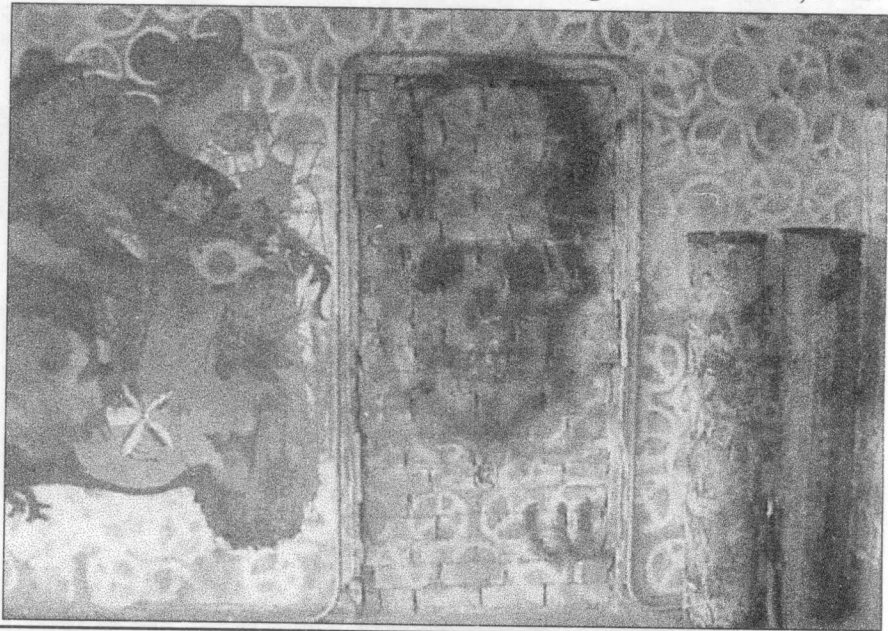
Rūsio kabinetus galima būtų „pasidalinti“. Be to, jei kalbama apie sudarytas geresnes sąlygas mokytis, nebūtina vien statyti naujus kabinetus – dabartinėms... re-

montas irgi labai nepakenktų.

Galima maštyti apie kraštutinumą – „tai kam tada išvis tie renginiai“ – arba skelbti priešingą radikalią mintį – „neleisim nieko keisti“. Galima praeiti viduriu. Bet norint to pasiekti, reikia siekti, kad nuomonė būtų išgiršta, kad į ją būtų atsižvelgta. Nors iš dalies.

Licėjuje, kad ir besikeičiančiame, demokratijos dar liko. Bent žodžiais. Patikrinkit, išnaudokit tą demokratiją. Gal kompromiso pasiekti nepavyks, bet nors būsite pa-bandę.

Eglė Čekanavičiūtė, ex-TB

Projektai, projektai!

Štai ir vėl naujas projektas, kuris šikart grasina mūsų pamėgtam menų kabinetui. Šis opus klausimas licėjaus visuomenę padalijo į du frontus:

1. Direktorius, mokytojai;
2. Didžioji dalis licėjaus mokinių, šenatas, kai kurie mokytojai.

Šie du frontai išsijusę gina savo nuomonę. Argumentas veja argumentą – vieni už kitus geresni.

Akivaizdu, kad licėjuje trūksta kabinetų, todėl, regis, geriausias kompromisas būtų palikti bent menų kabinetą, bet štai direktorius S.Jurkevičius sviedžia triuškinantį argumentą: „Menų kabinetas šiuo metu primena kažkokią siaubingą landynę, kurioje atsidūrus norisi nusispjauti ir kuri neigiamai formuoja Licėjaus žmogų.“ Čia menų mokytojas R.Jankauskas atkerta: „Dabar tarp jaunimo populiaru klubinė kultūra, todėl, net jei ir nebus

menų kabineto, jaunimas susiras kitą panašią vietą, tik joje nebus kontroliuojamas alkoholio ir narkotikų vartojimas.“

Anot direktoriaus, Licėjuje daugiausia turėtų vykti reprezentaciniai renginiai (Atvirų durų diena, Paskutinis skambutis ir t.t.), kurių metu galime džiugiai pasigirti vis naujais ir naujais mokslo pasiekimais. Bet ar ne per daug mes didžiuojamės tik tuo, kad kasmet vis daugiau licėistų Licėjų baigia vien dešimtukai? Pasak mokytojos I.Juozapavičienės: „Tiesiog negalima pamiršti, kad Licėjus garsėja ir aukšto lygio kultūriniais renginiais.“ Didžioji dalis renginių vyksta menų kabinate arba šokių salėje. Puikiausias pavyzdys – Menų savaitė. Netgi atvažiavę lenkų moksleiviai pareikalavo užtamsintos erdvės ir scenos. Visi, matę jų spektaklį, sutiktų, kad aktų salės erdvė

būtų buvusi netinkama.

Direktorius abejoja, ar tikrai mums reikalinga ta erdvė: „Laikyti tokią erdvią patalpą dėl penkių renginių per metus yra nesąmonė, tuo labiau, kai tuos renginius galime perkelti į aktų salę.“ Bet štai tada, anot mokytojos V.Gudelienės, iškyla dar viena grėsmė: „Dabar renginiai yra paskirstyti į tris sales. Kas bus tuomet, kai mes visus renginius rengsime aktų salėje? Juk grindų parketas bus visiškai nudremžtas. Tada dabartinė aktų salė nebetiks ir reprezentaciniams renginiams.“

Taigi akivaizdu, kad abu frontai tvirtina savo tiesas – padėtis be išeities. Išvada tokia: mieli licėistai, neberenkite renginių, ir nereikės nei menų kabineto, nei šokių, nei aktų salių. Užtat visose šiose erdvėse galėsime padaryti šimtus laboratorijų...

Jogilė Ulinskaitė

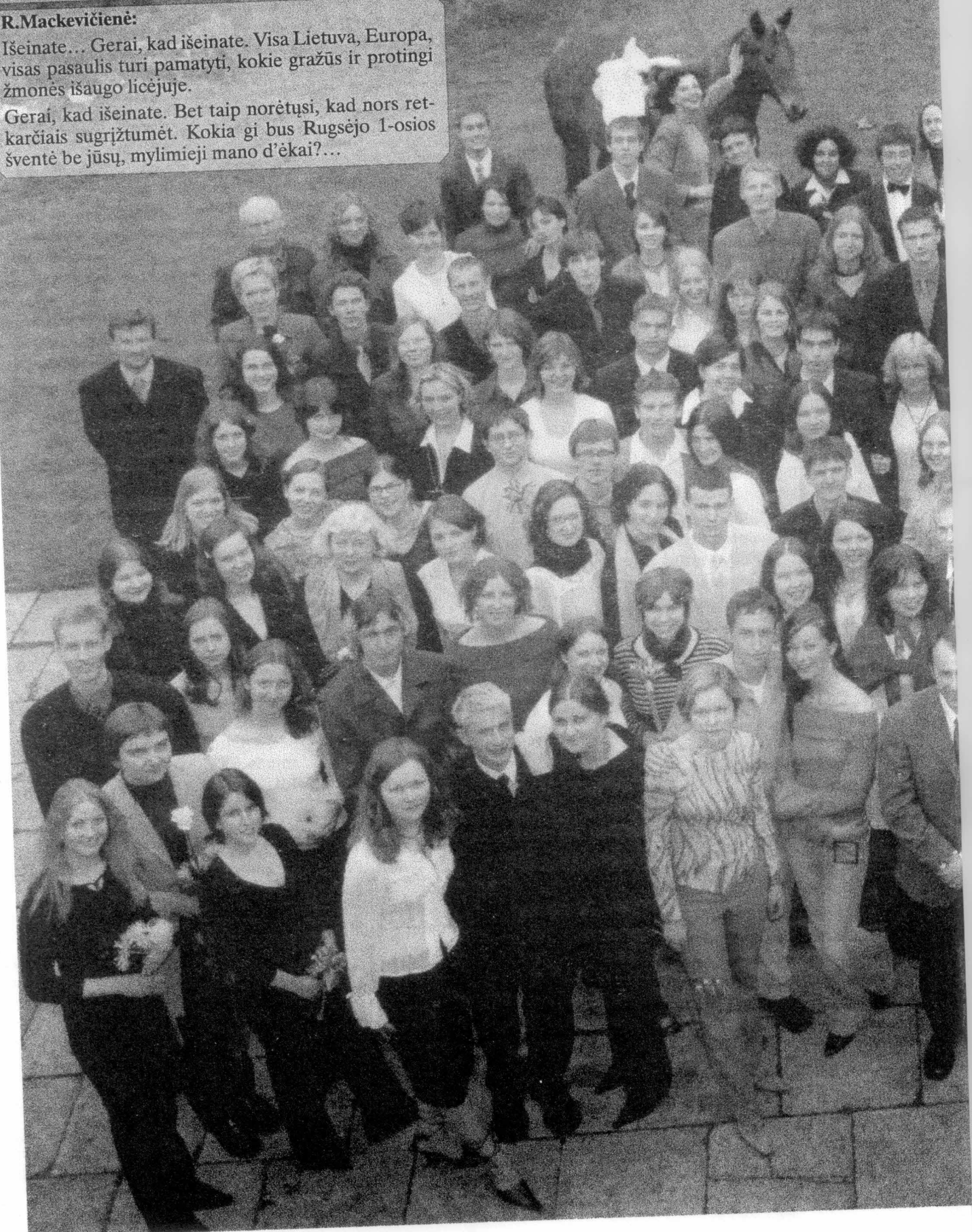
A.Daulenskiē:

Gyvenimas – tai kelių labirintas. Nepasiklyskite jame. Jūs turite kelrodę žvaigždę – tikslą, galingą užtaisą – išlydinčiųjų meilę. Jeigu dar ir patys pasistengsite, – visi keliai bus atviri. Nuoširdžiai Jums to linkiu.

R.Mackevičienė:

Išeinate... Gerai, kad išeinate. Visa Lietuva, Europa, visas pasaulis turi pamatyti, kokie gražūs ir protingi žmonės išaugo licejuje.

Gerai, kad išeinate. Bet taip norėtusi, kad nors retkarčiais sugrįžtumėt. Kokia gi bus Rugsėjo 1-osios šventė be jūsų, mylimieji mano d'ėkai?...

I. Bagdonienė:

4° laivas ruošiasi išplaukti iš šio uosto. Dabar, o gal jau seniai, aš padedu susiruošti išvykimo dokumentus. Laivas didelis, stiprus, gražus... ir korpusas, ir stiebai. Laivas nutols, mano akyse beliks taškelis tolumoje... Tikrovėje jis nesumažės...

Palinkėsiu, kad kelionė nebūtų per sunki, kad kiekviename uoste jo lauktų kitos akys ir jam pasirodžius džiugiai sušuktų: „Štai jis atplaukia!“

D. Aleksienė:

Laikas neturi tarpinių stotelių, tik pirmą ir paskutinę. Ši kryptinė atkarpa – gyvenimas. Pagal reliatyvumo teoriją mums jis ilgas, o kosminiu mastu – tik graži akimirka.

Nešvaistykite energijos veltui, pasirinkite teisingą kryptį ir Jūsų paliktas pėdsakas (trekas) bus ilgas ir ryškus.

Kas slepiasi „džiazo gamykloje“?

Užklydęs į kovo 7-osios „Jazz Pictures“ vakarėlį net ir nelabai supratingas žmogutis turėjo susivokti, kur linksta licėistų širdys. Tąkart mus aplankė klaipėdiečių džiazo grupė „Jazz Factory“, (tiesa, ne visa), kuri kartu su vilniečiais Andre ir Arūnu suteikė puikią galimybę pasiklausyti mėgstamos muzikos. Na, o kas gi ją grojo? Kalbėjomės su Algirdu Grybu (saksofonas + licėjus), Rūta Varnaite (klavišiniai) ir Augustinu Jasilioniu (mušamieji).

Kaip pradėjote muzikuoti ir kaip susikūrė „Jazz Factory“?

Algirdas: Visi esame iš vienos muzikos mokyklos. 2000-aisiais metais išvažiavome į Vokietiją, į tokį festivalį. Ten išgirdome daug puikaus džiazo ir patys pirmą kartą pabandėme atlikti kelis kūrinus, patyrėme, kas tai yra. Labai patiko. Nuo to laiko užsidegėme groti džiaza. Aš dar nebuvo baigęs muzikos mokyklos, o grupės draugai buvo jau bebaigia, kai kilo mintis, lyg ir pajuokavimas, kad reikia kurti grupę. Tuomet tai buvo tik juokų lygio sumanymas, tačiau po kiek laiko...

Augustinas: birželio 15 dieną...

Algirdas: ... susikūrė „Jazz Factory“.

Baigėte tą pačią muzikos mokyklą...

Augustinas: tik skirtingais metais.

Kiek laiko mokėtės?

Algirdas: šešerius, septynerius. Mūsų vokalistė Aušra – devynerius, Rūta – dešimtus grojo „saksu“.

Vadinasi, esate panašaus amžiaus?

Algirdas: taip. Mūsų ansamblyje groja 10-12 klasių moksleiviai.

Kaip jums pavyksta suderinti laiką ir vietą repeticijoms, kai Tu, Algirdai, gyveni Vilniuje, o likę grupės nariai yra Klaipėdiečiai?

Algirdas: sunkiai. Šiuo metu grupė aktyvaus muzikinio gyvenimo negyvena. Išvažiavau aš, daugelis yra dvyliktokai – jie ruošiasi egzaminams... Taigi dabar yra šokia tokia pertrauka. Iki vasaros, tikiuosi. Bet va būna ir tokių koncertų kaip licėjuje, kada darome bendrą projektą. Jam ruošiamės taip: savaitgaliais aš važinėju į Klaipėdą, o su vilniečiais Andre (jį dainavo) ir bosistu Arūnu tiesiog Vilniuje repetavome. Tiesa, André taip pat kartą buvo Klaipėdoje. Sukomės iš situacijos, kaip galėjome. Kai norų yra, visada bandai rasti išeitį.

Taigi Klaipėdoje šiuo metu negroja?

Algirdas: ne. Anksčiau, praeitais metais, mes tu-

rėjome metus tikrai aktyvios veiklos. Dalyvavome Panevėžyje vykusiame jaunųjų džiazo atlikėjų konkurse, kur, galime pasigirti, užėmėme trečią vietą! Po to dalyvavome „Jūros šventėje“, džiazo festivalyje Klaipėdoje (ačiū Vytautui Grubliauskui, kad padėjo mums). Koncertavome Palangoje, dalyvavome mokyklų renginiuose, vyko vietinės reikšmės naujametiniai koncertai, jaunimo vakarai Jaunimo centre... Sulaukėme pripažinimo, visur kviesdavo.

Kokie Jūsų pomėgiai be džiazo?

Augustinas+Rūta+Algirdas: džiazas!

Algirdas: iš tikrųjų domimės daug kuo.

Augustinas: aš lankau bažnytinį chorą. Bet ne tokį, kuriame vien psalmes giedotų. Bandome giesmes pajvairinti, modernizuoti. Mums pritaria penki instrumentai, tarp kurių ir smuikai, pianinas.

Rūta: aš domiuosi filosofija.

Gal dalyvavai filosofijos olimpiadoje?

Rūta: nedaug trūko, bet paskutinę minutę atsisakiau.

Kodėl?

Rūta: ai, tokia filosofiška mintis šovė, kad gal nereikia... O šiaip domiuosi kone viskuo, tik sportu nelabai.

Sakėte, kad buvote Panevėžyje, Palangoje. Gal teko koncertuoti ir užsienyje?

Algirdas: kol kas daugiausiai koncertuojame Lietuvoje, Klaipėdoje. Į užsienį kaip grupė dar nevažiavome – juk grojame tik metus, viskas dar prieš akis.

Neretai tie, kurie nors kiek moka groti, užsidirba grodami gatvėje. Ar Jūs taip nedarote?

Algirdas: ne, kol kas nebandėme. O ir grupės sąstatas nelabai tai leidžia: pianinas, bosinė gitara... reikia aparatūros, o tai yra sudėtinga gatvėje. Galėtume nebent pučiamaisiais ar paprasta gitara pagroti. Bet, kai kūrėme grupę, labiau galvojome apie grojimą renginiuose, o ne gatvėje.

Ar planuojate savo ateitį susieti su džiazu?

Augustinas: džiazas kaip profesija? Ne, nelabai.

Algirdas: bet tai nereiškia, kad jį pamiršime. Gyvenimą su džiazu susiesime, bet tai – daugiau pomėgis.

Kaip manote, ar Lietuvoje perspektyvu groti džiaza?

Augustinas: kad nelabai. Prasimušti tikrai sunku.

Algirdas: man atrodo, kad savo sritį gerai išmanantis žmogus gali rasti sau nišą. Yra puikių to pavyzdžių: Petras Vyšniauskas, Vytautas Grubliauskas ir kiti. Na, tikrai yra profesionalių džiazo atlikėjų.

Kokius kūrinus Jūs grojate? Ar esate sukūrę savo kūrinį?

Algirdas: kai tik pradėjome, grojome kuo įvairesnį džiaza. To norėjo vadovai. Ir dabar ta programa įvairi. Patys kūrinį nekuriame, grojame tai, ką kiti yra sukūrę. Bandome pridėti ir kažką savo, koreguojame.

Bendrujate su kitais džiazo kolektyvais? Gal kuriate kokius nors projektus?

Algirdas: šis koncertas ir buvo panašus į projek-

Su Andre susipažinome jau minėtame Panevėžio džiaz konkurse. Ji atvyko ten kaip vokalistė, mes – kaip grupė. Per pertrauką kažkaip susipažinome – suvedė atsitiktinumas. Sutapimas vėlgi buvo, kai ji šią vasarą atvažiavo į Klaipėdą. André mokosi Čiurlionio menų gimnazijoje ir jai labai patinka džiazas, seniai norėjo ką nors veikti šioje srityje. Taigi taip išėjo, kad mes per porą savaitių paruošėme naują programą „Jūros šventei“. Užsimezgė draugystė, tai ir dabar ją pasikvietėme.

Augustinas primena, kad „buvo dar vienas pasirodymas džiaz festivalyje su grupe „Smile“.

Algirdas: na tai va, būna tų projektų.

Kokia nuomonė apie licėjų, Augustinai? Ar anksčiau esi apie mus girdėjęs?

Augustinas: tik iš Algirdo. Klaipėdoje apie licėjų jokio garso, bet Vilniuje tai geriausia mokykla. Panaši yra ir KTU gimnazija Kaune. Licėjuje žymiai lengviau koncertuoti negu kitose mokyklose – publika kitokia.

Algirdas: labai džiugu ir sveikintina yra tai, kad licėistai turi aukštą meninį pasiruošimą ir jį suderina su gerais mokslo rezultatais. To nesitikėjau, kai čia ėjau.

Ar atvažiuosite dar kartą?

Algirdas: būtinai! Jeigu pakviesite ir bus galimybių...

Augustinas: nebent kitais metais.

Algirdas: priklausys nuo to, kaip susitarsime, ar suspėsime. Bet bandysime.

Ačiū už pokalbį.

Indrė Zapolskytė

„Įgyvendinau mamos svajonę“

Pristatome dar vieną naują Licėjaus mokytoją, 2002 m. baigusią VPU geografijos specialybės magistrantūrą ir nuo praėjusių metų rugsėjo mokančią pirmakursius, antrakursius bei ketvirtakursius geografijos, - Aušrą Urbonaitę.

Apie kokį darbą svajojote vaikystėje?

Norėjau būti mokytoja, gydytoja arba gide. Tokios buvo mano svajonės, ir viena iš jų išsipildė – tapau mokytoja.

Kuo Jums įdomus mokytojo darbas?

Tuo, kad nėra vienodų dienų. Nuo rugsėjo čia dirbu ir negaliu pasakyti, kad buvo kelios tokios pačios dienos. Kitokios moksleivių ir mano nuotaikos – tas bendravimas kasdien kitoks ir daug duodantis, nes visi žmonės skirtingi.

Kodėl būtent geografija?

Rinkausi tarp geografijos ir istorijos studijų, tačiau nesigailiu savo pasirinkimo. Juokingas sutapimas: mano mama visada svajėjo studijuoti geografiją. Galima sakyti, aš įgyvendinau jos svajonę. Rinkausi, kas buvo prie širdies. O šiaip kiekvienas renkasi pagal savo prioritetus.

Todėl Jūs pasirinkote Licėjų?

Taip tiesiog susiklostė, ir man pasisekė. Kiek žinau, kitose mokyklose mokytojai labai muštruojami kvailąja prasme, pavyzdžiui, moterys negali vaikščioti su kelnėmis ir kt. Čia demokratiškesnė, laisvesnė aplinka, kuri veikia ir darbinę atmosferą.

Ar ketinate tęsti LKK veiklą?

Turiu visus dokumentus dėl to. Važiuojame į Ignalinos atominę elektrinę – tai lyg veiklos pradžia. Ir vasaros atostogoms galima ką nors sugalvoti. O sąskrydžio negaliu pradėti organizuoti, nes tuo metu gali nebūti Lietuvoje, taigi nenoriu nuvilti žmonių, kurie man padėtų.

Ką veikiate laisvalaikiu?

Mėgstu skaityti knygas, ypač Remarką (mėgstamiausi romanai – „Triumfo arka“, „Trys draugai“), vaikščioti į teatrą (labiausiai Jaunimo) ir baseiną, klausytis muzikos (ne repo ir ne metalo) ir keliauti.

Kokias šalis esate aplankiusi?

Esu buvusi Lenkijoje, Slovakijoje, Slovėnijoje, Vengrijoje, Kroatijoje, Italijoje, daug keliavau su tėvais, aplankiau Rusiją, Latviją, Estiją, Gruziją, Ukrainą ir Armėniją.

Kokių įvykių ir vaizdų negalite pamiršti?

Ryškiausi išpūdžiai kelionėse – iš kalnų. Kartą buvome Kroatijos pietuose, prie Adrijos jūros, ir nakvojome Velibito kalnagūbryje. Kilo audra. Kaip žinome, kai netoli žmogaus būna žaibas, jis atrodo raudonas. Iškišau ranką iš palapinės, ir atrodė, kad žaibas perbėgo per ją. Prisiminiau, kad šiandien – penktadienis, trylikta diena, jau mintyse ir su tėvais atsisveikinau, bet viskas baigėsi sėkmingai.

Kitas potyris – iš Alpių. Į kalnus išėjom vakare, viskas atrodė neblogai, lakstė karvės su skambaliukais. Bet netrukus irgi prasidėjo audra – lietus ir gūsingas vėjas, teko glaustyti prie uolų, nes galėjo nupūsti į prarają (ne į visišką bedugnę, bet į tokią, kur nuriedėjus aiškus rezultatas būtų...). Kai pagaliau užlipom į slėnį, kur turėjom nakvoti, reikėjo statyti palapinę, t.y. apvynioti virvėmis akmenis ir juos ištempti. Ieškojom akmenų ir po to patys nesupratom, kaip pajėgėm tokius pakelti. Tokie žygiai yra svarbi patirtis, atskleidžianti žmonių, su kuriais esi, esmę, parodo, kas yra kas, kuo gali remtis.

Dar vienas dalykas – visiškas Saulės užtemimas, kuri pamatyti buvo ir tikslas, ir malonus sutapimas. Buvome prie Balatono ežero Vengrijoje. Kai užtemo Saulė, mačiau įdomią žmonių reakciją – visi sėdėję pakrantėje pašoko, pradėjo spragsėti fotoaparatais.

Ar keliaudama turėjote konkretų tikslą?

Mūsų tikslas buvo eiti. Tas ėjimas, pavyzdžiui, per perėjas susijuosus grandinėmis, kartais būna savęs nugalėjimas, kai atrodo, kad žengęs dar žingsnį, nukrisi. Bet eini toliau, nuo akmens ant akmens, ir tai yra tarsi savęs peržengimas, kai supranti, kad gali daugiau, negu įsivaizdavai. Tai ir yra įdomiausia. Konkretaus tikslo kur nors įkopti nėra. Bandėme kopti į Monblaną, bet nepavyko, nes vėl kilo audra, tad greitai parėjome atgal.

Kokie Jūsų planai ir svajonės dabar?

Šiuo metu noriu pakeliauti, nes jau porą metų niekur toliau nebuvau. Ir šiaip elementarios svajonės – kad artimieji ir žmonės, kurie supa, būtų sveiki ir kad pati būčiau sveika.

Ačiū už pokalbį.

Asta Bagdžiūnaitė

LĒLIŲ FABRIKAS

Kovo mėnuo - tai ne tik pagaliau prasidėjęs pavasaris. Pasi- baigus žiemos sezonui, norisi šiltus apdarus grūsti kuo giliau į spintą ir į dienos šviesą ištraukti kitus, be abejo, madingesnius. Būtent tokia ir yra visų madų šou koncepcija, tačiau supratimas, kas yra madinga, labai dažnai apima platesnį, ne tik drabužių spektrą. Kovo 7 dieną vykęs Licėjaus „Madų šou“ su vykusia rimtumo doze pavaizdavo ne tik aprangą, bet tam tikra prasme žmogų su visu jo vidumi ir išore. Na, juk gyvename ir madą, taip pat ir madingą gyvenimo būdą, kuriame mes.

„Madų šou“ organizavusi 2d klasė šį renginį akivaizdžiai nusprendė parodyti šiek tiek kitu, nei įprasta, kampu. Visa mados industrija - vienas didelis lėlių fabrikas, kurių šypsenos dirbtinės, o pačios lėlės tarsi prisukamos. Vis dėlto renginio pradžioje nuskambėjusių lėlių atliekama daina bent jau man patiko - juk išvaizdžios lėlės, o ir balsai gražūs... O štai pamaičius virš podiumo kabantį vorą iškart kilo klausimas - ant ko jis neeria savo voratinklius? Anot pačių organizatorių, apraizgytas buvo lėlių fabrikas, tačiau tokiu atveju veiksmas jame buvo netgi per daug intensyvus. Apskritai visas Aktų salės interjeras labai tiko renginiui - tiek užtamsinti langai ir ant jų kabantys plakatai „Tave parduos kaip lėlę“, tiek ir projektoriumi rodyti improvizuoti mados užkulisių vaizdai (tenesupyksta

kai kurių kolekcijų autoriai, bet ten žiūrėti kartais būdavo įdomiau nei į podiumą). O pats podiumas... Kiekvienių metų „Madų šou“ jis vis kitoks, bet ŠITOKIO dar nebuvo.

Kalbant apie pačias kolekcijas, būtų galima išskirti keletą pagrindinių tendencijų. Pirmiausia, šįkart licėistai labai išdrąsėjo ir jau nebesikuklino scenoje rodyti nuogo kūno ar demonstruoti savo aistrų. Pavasaris daro savo... Mykantas „Ledlaužis“ tai rėkte išrėkė - štai ką padaro ketveri metai Jankausko pamokų! Kitoje, TB1 kolekcijoje, žmonės pasirodė besą ištroškę ne tik kūniškų malonumų, bet ir maisto. Taip, turbūt ne vieną šviežią duona nuo žavios merginos krūtinės viliojo labiau nei gardžiausi mūsų valgyklos aromatai... Be abejo, neverta pamiršti ir „Savasties ieškojimo tyruose“- į sceną išėję pusnuogiai vaikinai (be tokių jau ne pirmus metus neapsieiname - gal kas atsimeina pernykščius LRS?), o ypač žavus prezidento M.Kolytos užpakaliukas sulaukė šįkart jau merginų susižavėjimo. Kaip sakoma, duokit liau-

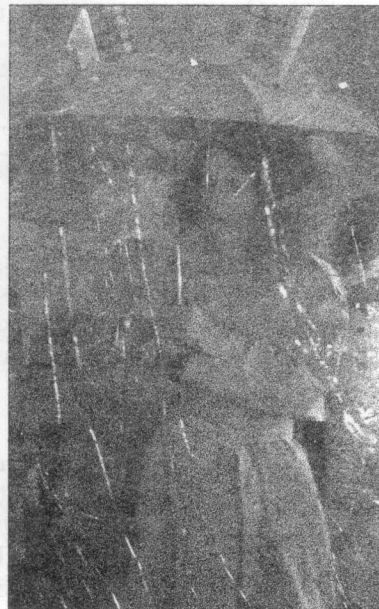
džiai duonos ir pramogų - nei vieno, nei kito „Madų šou“ nepašyšk-tėjo.

Dar viena ne vienoje kolekcijoje pasitaikiusi detalė buvo kaukės. Tiesa, vienur jomis buvo siekta parodyti, kad svarbiausias vis

dėlto yra žmogaus vidus (TB2 kolekcija), o kitur - kaip puikiai tą vidų galima paslėpti (kolekcija „Karvė“). Demonstruojant pastarąją kolekciją žiūrovai pradėjo spėlioti, kas slepiasi už žavingų portretų ir ne vieną kartą išlindęs „tikrasis“ personažas sukelė juoko bangas.

Kolekcijas skyrė organizatorių sukurtos užsklandėlės. Vienos

jų vertė susimąstyti, o silpnesnių nervų žiūrovus net išgąsdino (kas nesutiks, kad tas „Tave parduos kaip lėlę“ motyvas buvo mažų mažiausiai nejuokingas), kitos - kaip tik prajuokino. Aistringas antrojų vaikinių ir merginos šokis tik patvirtino, kad atėjo pavasaris - oro ir ypač jausmų atšilimo laikotarpis. Tarp kitko, šis pasirodymas privertė pagalvoti, ar tikrai Licėjui vien tik trečias kursas moka šokti. Tik dvynukių Kisieliūčių mini spektakliukas tiesiogiai priminė

originaliąją šįmetinio „Madų šou“ temą - Lėlių Fabriką.

Aktualiausios temos - meilė ir kūniškas alkis - šiame madų šou išryškėjo kaip niekad. Vis dėlto ne tai lėmė nugalėtojus. Kompetetingoji komisija turėjo savus kriterijus, tad savaip ir išrinko: geriausiomis

buvo pripažintos kolekcijos „Kare“ ir „O vis dėlto kartais...“ ir „Ciklas.Metai“. Nugalėtojai gavo po manekeno kūno dalį - galės praktikuotis siūdami pirštines, batus ar... Tam jie ir dizaineriai, kad sugalvotų, ką veikti su gautais prizais.

Ir vis dėlto dauguma kolek-

cijų minimaliai priminė aprangos, taigi ir mados tiesiogine šio žodžio prasme kolekcijas. Na, ką gi - vienintelis dalykas, visada išliekantis madingas, yra fantazija. Kol kas jos Licėjaus kūrėjams netrūksta - to linkiu ir toliau.

Milda Tylaitė

Kur dingo Berta?

Ne vienas licėistas gerokai nustebė, kai šių jau besibaigiančių mokslo metų pradžioje neišvydo vieno gerai pažįstamo veido mokytojų tarpe. Pasigesta buvo, kaip jau supratote, ne ko kito, o mūsų Linoretos Bertašiūtės. Tos pačios amžinos klajūnės, kurios dėka jaunieji licėjaus turistukai turėjo galimybę skersai išilgai išmaišyti Lietuvos žemę, paragauti tikro laužo dūmo ar netgi pasigrožėti didingais kalnais. Pasirodo, Berta nukako net į kitą pasaulio kraštą ir dabar gyvena Čikagos mieste. Kodėl? Ką ji ten veikia? Kada ir ar išvis rengiasi grįžti...? Šis interviu su Linoreta Bertašiūte turėtų atsakyti bent į didžiąją dalį iškilusių klausimų.

Kas pakišo mintį nulėkti anapus Atlanto, iš kur kilo ši idėja?

Norint atsakyti į šį klausimą, reikėtų sugrįžti dar į 2001-sius metus, kada pasinaudojau pasitaikiusia proga pakeliauti po Aliaską. Jau tada pajutau, kad Amerika dar turi man ką parodyti. Prieš palikdama šį kraštą, tariau sau: „aš čia dar sugrįšiu“. Labiausiai apsipręsti padėjo tas mano amžinas noras klajoti, be to, kaip tik norėjosi ką nors pakeisti savo gyvenime, tad po metų aš ir vėl atsidūriau čia.

Kokį įspūdį paliko ši šalis, daugelio vadinama „svajonių kraštu“?

Man Amerika niekada nekėlė didesnio susidomėjimo nei kitos svečios šalys, tačiau tai tikrai didelių galimybių šalis. Čia atvažiavęs, gali pamatyti viską, ką tikrai nori: nuostabią ir įvairią gamtą, stiklo dangoraižius ir „popierines“ lūšnas, viršsvorio kankinamus ir gero gyvenimo išlepintus žmones... Užtenka pasivažinėti vien po Čikagą ir jos priemiesčius ir išvysi

daugelį pasaulio kultūrų: meksikiečiai, kiniečiai, arabai, rusai - visi su savo architektūra, papročiais, šventėmis ir visi jie telpa žodyje „Amerika“.

Kaip ir kur prabėga Jūsų darbo dienos, laisvalaikis, kuo užsiimate gyvendama Amerikoje?

Mano naujasis darbas - tai greičiau naujas gyvenimo būdas. Esu apsistojusi pas vieną pagyvenusią amerikietę, kuriai reikalinga kompanija ir šiočia tokia pagalba. Man tai gana patogiu, nes išvengiu daugelio buitinių rūpesčių, be to, kasdien susiduriu su amerikietišku gyvenimo būdu, tradicijomis, kultūra. Žinoma, teko truputėlį pasikeisti: iš nuolat kažkur lekiančios, taip ramia namisėda. Tikiuosi, laikinai, nes mintys visvien lakioja tai į rytus, tai į vakarus.

Laisvalaikį aš suprantu kaip laiką, praleistą ne namuose ir skirtą tik sau, o tokio daug neturiu. Jį dažniausiai leidžiu su draugais lietuvičiais. Galimybių pramogauti čia yra labai daug: įvairūs muziejai, koncertai, Mičigano ežero kurortai... viską riboja tik nemaži atstumai ir finansinės galimybės.

Ar buvo galimybių pakeliauti po Amerikos žemyną plačiau?

Noras pakeliauti ir buvo viena iš rimčiausių priežasčių, priverčiusių mane čia pasilikti. Vasarą buvau truputėlį patraukusi rytų kryptimi, link Niujorko. Pamačiau

Apalačius ir penkias valstijas, kurios viena nuo kitos stebėtinai skiriasi ne tik įstatymais, bet ir savo gamta, statiniais, ekonomikos lygiu.

Čia yra dar daug daug visokiausių įdomių vietelių, kurias norėčiau aplankyti. Labai jau vilioja Didysis Kanjonas, Jelaustauno nac. parkas, Las Vegas..

Kokios didžiausios problemos iškilo, bاندant prisitaikyti svečioje šalyje?

Sunkiausia įveikti psichologinį barjerą. Reikėjo susitaikyti su ta mintimi, kad užsimanusi nenulėksiu ir nesukursiu laužo prie kokio nors Lietuvos ežerėlio ir kad dabar nuo daugelio mielų ir mylimų žmonių mane skiria tokia „bala“ kaip Atlantas. Tačiau, norėdama ką nors gauti, visada turi ir kažką paaukoti.

Kada galite tikėtis Jus vėl išvysti tėvynėje?

Oi, kartais net rytdienos negali suplanuoti.. bet tikiuosi, kad šį rudenį pasimatysim.

Berta siunčia linkėjimus visai licėjaus bendruomenei ir LKK: „Mes su jumis dar pakeliausim!“

Mindaugas Ignotas

Už pagalbą rengiant interviu dėkoju fizinio lavinimo mokytojoms Ivetai Nadzeikienei bei Daivai Janulienei.

Kuo sliekas yra tobulesnis už mane.

(Atsakymas į vieno mokytojo pateiktą klausimą)

Ar jūs kada nors matėte mažytę ir ilgą rožinę kirmėlaitę, ar kada nors pirštais jautėte jos drėgmę ir vėsa, kada ji su juodos žemės grumstu juda jūsų delnu? Ar pajutote jos narelių šiurkštumą, jos mažyčių, bet stiprių raumenėlių darbą, kada ji lėtai juda ir ieško drėgmės, ieško vėsos ir gyvenimo jūsų karštame delne?

Esu sutraiškiusi ir it virvutes sutraukiusi daugybę šių kirmėlaičių. Ir man jų nė kiek negaila, iš tiesų, sakau jums – visiškai nusišpaut. Jos yra gana įdomus tyrinėjimų objektas: ieškodama jų hermafrodiškos savybių, ne vieną esu išmėsinėjusi, vasarą ravėdama daržą.

Ši kirmėlaitė niekada man nepriekaištaus, kam nutraukiau

jus priekinę dalį ar vasarą padėjau kepti ant juodo asfalto. Kada su skalpeliu darbuojosi mokslo labui, ir kada ji raičiojasi baisioje agonijoje, žiedais vingiuodama mano lipniuose nuo jos audinių skysčio pirštuose, ji niekuomet man neįkvas, neigels, nesuleis nuodų, neapspjaus ir neprakeiks, nepažvelgs priekaištingu žvilgsniu man į akis.

Ji niekuomet nepasakys savo mamai, kad, girdi, tu esi sena ragana; ji savo tėvui taip pat nepasakys: ei, durniau, nupirk man mobiliaką! O jeigu susiras vaikiną, ji beviltiškai staugdama nepešios sau antakių ir nesidarys ausų spėnelių koregavimo operacijų, jai taip pat nereikės ir rožinių liemenėlių ar blakstienas ilginančio, sto-

rinančio bei atskiriančio tušo; ji niekuomet nemuš savo mažojo broliuko ir nepavydės draugei; ji niekuomet nesiskųs prastu oru ar nesubalansuotu maistu, atsvorium, hemorojumi ar psichinėm neurozėm.

Ji ir toliau ramiai sau rausis žemėje, maitinsis supuvusiais lapais, karštą dieną slėpsis žemėje, o naktį galbūt išlįs pakvėpuoti grynu oru ir romantiškai žvelgs į pro šlamčius lapus spindintį mėnulį.

Nuoširdžiai, nuoširdžiai sakau jums: menka aš jaučiuosi prieš slieką, raustu iš gėdos ir beviltiškai verkiu, susidūrusi su savo pačios žmogiškumu.

Eglė Sakalauskaitė, IIIa
2003 03 05
Vilnius

Pirmas blynas, antras blynas, trečias blynas...

Bravo pirmam kursui! Nejuokauju. Tikrai, patikėkite: pasirodo, pirmame kurse atsirado tokių žmonių, kurie nepatingėjo Licėjuje suorganizuoti normalių Užgavėnių! Nežinau, kaip ši šventė būdavo švenčiama ankstesnių Licėjaus laidų, tačiau, anot vienos trečiokės, „net seni vilkai trečiakursiai nebeprisimena, kada paskutinį kartą dalyvavo tikrose Užgavėnėse“. Iš tiesų, pabandykite prisiminti, kas vyko

2001-aisiais bei 2002-aisiais. Na?.. Pasukite galveles (variantų nebus)... Taip, nuotaika buvo, buvo ir blynų, ir net keletas persirengėlių, buvo ir Lašininis su Kanapiniu, net, atrodo, Morė buvo! Tai ko čia skųstis, pasakysite? Ir neketinu skųstis ankstesniais organizatoriais, paprasčiausiai noriu palyginti: šiemet prie durų buvo ne tik blynų ir čigonų, o ir raguotų velniukų, siūlančių pasirašyti krauju. Persirengėlių būrys uoliai barškino puodais, tarsi tikrai šiuo pragarišku triukšmu mėgintų išvaryti žiemą. Per ilgąją pertrauką kiemelyje vyko įvairios rungtys, o fux'ų kepti blynai (su nemokama uogiene!) bei ant laužo pačių išsikeptos dešrelės (su duona ir svogūnais!) sudarė puikią konkurenciją valgyklos maltinukams bei cepelinukams. Sudegė Morė, pašokom rateliu, pasigėrė-

jom išties išmoningais fux'ų bei fux'ų kostiumais – puiku! O svarbiausia – lietuvių magija suveikė, žiemą tikrai išvijom... Užkliuvo turbūt tik viena detalė: oficialaus Kanapinio nebuvimas. Bet jei taip buvo ir sumanyta, tai nieko tokio – ne kasdien pamatysi penkias merginas, mėginančias išvolioti stipruolį Lašininį sniege! Taigi dar kartą ačiū pirmo kurso atstovams ir jiems vadovavusiam nenuilstančiajam R.Jankauskui. Tikėsimės, kad ši graži iniciatyva taps tradicine, ir Licėjuje kasmet švęsime „aukštos prabos“ Užgavėnes.

Barbora Drašutytė

Vasario 16-tosios koncertas

Prieš renginį stende kabėjo tikrai gražus skelbimas su trispalvėmis, o renginys buvo tradiciškai licėjiškas (kaip sakė mok. R. Jankauskas, iš tokiomis šventėmis skirtų renginių ankstesnėse mokyklose bėgdavom, o dabar savo noru į juos ateinam), bet išsiskyrė ir keliais netikėtais pasirodymais. Visų pirma, ketvirtokai pristatė poetinę kompoziciją A. Škėmos tekstais,

kuri išreiškė gyvą emociją ir tuo sudomino žiūrovus. Antras dalykas – vėl sugrįžusių „licėjaus berniukų“ pasirodymas. Jie atliko ištraukas iš miuziklo „Vestsaido istorija“ ir vieną dalį „išvertė iš anglų kalbos“ specialiai mok. R. Jankauskui. Ši dalis šlovino Lietuvą, jos santvarką ir amžinąsias vertybes (pavyzdžiui, viena eilutė atrodė taip: „...nėščios jauniau-

sios tik Lietuvoj“) ir susilaukė ypatingo publikos susidomėjimo. Kiti pasirodymai irgi buvo labai geri, niekas neišsidrėbė vidury scenos, turbūt todėl ir neprisimenu. Toks renginys bent kartą per metus primena, kad esame ne tik licėistai, bet dar ir lietuviai, ir patikrina, ar dar atsimentame „Tautišką giesmę“.

Asta Bagdžiūnaitė

Iš kur atsiranda laikraščiai...

Ekskursija į „Lietuvos Ryto“ spaustuve

Visas mūsų „fuxinis“ jaunųjų žurnalistų būrelis, aktyviai veikiantis mokytojos V. Gudeliienės dėka, bei keletas kitų savanorių mokinių susiruošė nuvykti į „Lietuvos Ryto“ spaustuve ir susipažinti su ten vykstančiu laikraščių spausdinimu. Paskaitykite, kaip mums sekėsi...

Nuvažiuojame į stotį, sulaukiame autobuso ir nekantraudami sulipame į jį. Ilgai sukiojames miesto gatvėmis, dar ilgiau važiuojame nepažįstamais priemiesčių keliais, bet galiausiai atvykstame į paskutinąją stotelę ir išlipame. Paslaugaus autobuso vairuotojo dėka tarp aprūdijusių milžiniškų sandėlių surandame „Lietuvos ryto“ spaustuve, pastatytą pačiame duobėtos gatvės gale.

Čia jau susiduriame su civilizacija. Apsauga mus įleidžia pro vartus ir nurodo eiti prie žalių durų erdvaus kiemo gale. Eidami stebime sukrautas šūsnis makulatūros, pro vienus vartus matosi mašina, iš kurios linksmi trykšta susmulkintų laikraščių lietūs. Nors durys čia visos žalios, kažkaip randame reikiamas ir sugužame į ankštą prieškambarį.

Netrukus mus pasitinka direktoriaus pavaduotojas, mūsų „gidas“, praneša, kad tuoj prasidės spausdinimas, ir nuveda į pagrindines spaustuovės patalpas.

Patenkame į erdvią salę, kurioje mus apstulbina stovinti milžiniška mašina. Tai – senoji spaustuovės spausdinimo įranga, dabar naudojama tik geros kokybės nereikalaujantiems laikraš-

čiams spausdinti. Gretimoje salėje įrengta naujesnė, modernesnė mašina, dabar kaip tik rengiama darbui. Viskas atrodo stulbinamai. Kur bepažiūrėsi, stūkso didžiuliai vieni ant kitų sukrauti maždaug metro skersmens laikraštinių popieriaus ritiniai. Patys didžiausieji sveria net pusantros tonos ir kainuoja ne vieną tūkstantį dolerių! Vieną tokių išvyniojus, popierius nusidriektų keliolika kilometrų (tiktu A. Skūpo parabolėms braižyti...).

Pakeliui vartydami įvairius laikraščius ir žurnalus, patenkame į laikraščio parengimo kambarį. Čia iš redakcijos gaunamas laikraščio modelis perkeliamas ant specialių plastmasinių permatomų lakštų, derinamos spalvos. Kai viskas paruošta, visu garsu užbaubia didžiulis spausdinimo mechanizmas. Grįžę į spausdinimo patalpą, išvystame virte verdantį darbą. Čia ramiai susikalbėti beveik neįmanoma, todėl tenka rėkti. Popierius iš ritinio žaibiškai lekia pro mašinos vidurius ir ant konvejerio priešais mus išvažiuoja ką tik „iškepti“ „Savaitgaliai“. Tiesa, nors mums jų atrodo be galo daug, jie visi dar tik bandomieji – gali tekti taisyti įvairius neatitikimus (o kiek medžių buvo nukirsta vien šiai makulatūrai!..)

Jais pasigrožėję, nuskubame į kitas sales. Čia stovi įvairios įmantrios mašinos, skirtos spausdinti žurnalams, jų viršeliams.

Viskas tiksliai apskaičiuota, palaikomas net tam tikras oro drėgnumas – pro angas sienoje verčiasi neaiškūs garai. Su džiaugsmu pavartome „ateities“ žurnalų, kurie bus išleisti tik po savaitės, mė-

LIETUVOS rytas

nesio ar net vėliau (galėsime ateitį visiems pranašauti...), ir keliaujame toliau.

Su dideliu triukšmu spausdinama „TV antena“, išeisianti kitą dieną. Konvejeriu važiuoja žurnalai: ant jų tiksliai užmetami puslapiai, viršeliai, tada jie susegami, kitoje salėje kiekvienas įpakuojuamas į polietileną ir pridodama po kramtomosios gumos gabalėlį – reklama. Galiausiai „TV antenos“ supakuojamos, surišamos ir taip paruošiamos gabeniui į pardavimo vietas.

Kad ir kaip varviname seiles, kramtomosiomis gumomis mūsų vis tiek nepavaišina, o ir „TV antenos“ į rankas neįbruka – apsauga neleisti išsinešti (o gaila...). Vis tik savo smalsumą patenkiname apžiūrinėdami rytdienos spaudą.

Prisiskaitom, prisivartom, ir... Laikas namo! Tamsoje šiaip ne taip randame autobuso stotelę ir po keleto minučių tuščiu autobusu jau dardame link Vilniaus...

Kotryna Drąsutytė

paskutinis puslapis...

„Jūs įrodinėjate, kad žemė lagamino formos!“; „Kas yra sulfatas?! Dramblis! Dramblis su vaiku!.. Kur dingo dramblis su dramblituku? Skrido du drambliai: vienas geltonas, kitas į kairę! Čia ta vadinamoji geltonoji poezija...“; „Kas čia sprogs! Niekas nesprogs!... O gali ir sprogti – dar geriau!“; „Kas kam rūpi – man tai viskas spiritu kvepia!“; „Nu ar būtina viską gerti, kas yra ant žemės?“; „Aš be alkoholio, žinot, nebūnu nei vienos dienos.“; „Na, šluota yra sudaryta pagal šluotų sudarymo teoriją.“; „Žinoma, ir man pačiai būtų daug įdomiau pasakoti apie Liudviką meilužes.“; „Susikiškite savo minktos mokyklas ir viso gero!“; „...va jis dabar žiūri ir imdaryti ir galvoja, koks aš chamas...“; „Aš dar kol kas ramiai šneku, po to galiu ir susipuočiu.“; „Šioji sunkioji „Akropolio“ visuomenė...“; „Tu atsisai pas mane į svečius ir pamatysi, kad aš nuogas vaikštau.“; „Jeigu formulė tinka, tai nereikia, kad ją reikia taikyti.“; „Krepšinininkų kalkulatoriai visada apvalina.“; „Tomai, lyg tai tu žmogus! Mokiniai – tai ne žmonės...“; „Galim pasidauginti...“; „Možė mūlo nuo Sinajaus kalno ir rado žydus ištvirkaujančius. Kaziuli, kaip tu supranti žydų ištvirkavimą?“; „Juliaui Juliaus, spjauk man į deina.“; „Jeigu tau kyla klausimų, tai sėdėk ir tylėk.“; „Tu nugriūsi ir dar nusilauši kokį nors organą.“; „Kaip duosiu aš tau per tą organą.“; „Kur jo vidurs? Aišku, per vidurį.“; „Žiūrėkit ausis ištempe.“; „Paukščių nenutrenkia elektra, kai jie tupi ant laidų, nes tarp kojų nėra įtampos. O žmonėms yra.“; „Jei kada nors išgirsi „bazofilas“, „acholofilas“, nebijokit, tai tik leukocitų rūšys.“; „Tikrinu vaikų orientaciją. Dabar pakelkit rankas, kas žino, kas yra mėlyni, o kas oranžiniai...“; „Gerbiami ponai tada dėdėdavo tokias suknelės.“; „Na, uranas rudas... rudas kaip kas, mokiniai? (klasėje tyla su šypsena) Rudas kaip... šokoladas!“; „Važiuoji oranžiniu dviračiu, o ten koks antroksas su pagaliu pribėga...“; „Galima viską pamiršti, bet „Allways“ reklamos – niekada!“; „Jeigu tau sekasi mėtyti kamuolį – būsi milijonierius, jei moki dauuoti ar šaip šokti – būsi milijonierius.“; „Einu jūsų žurnalo ieškot... gal pasiseks?“; „Tikrinu vaikų orientaciją. Dabar pakelkit rankas, kas žino, kas yra mėlyni, o kas oranžiniai...“; „Gerbiami ponai tada dėdėdavo tokias suknelės.“; „Na, uranas rudas... rudas kaip kas, mokiniai? (klasėje tyla su šypsena) Rudas kaip... šokoladas!“; „Krepšinininkų kalkulatoriai visada apvalina.“; „Tomai, lyg tai tu žmogus! Mokiniai – tai ne žmonės...“; „Galim pasidauginti...“; „Važiuoji oranžiniu dviračiu, o ten koks antroksas su pagaliu pribėga...“; „Jeigu tau sekasi mėtyti kamuolį – būsi milijonierius, jei moki dauuoti ar šaip šokti – būsi milijonierius.“; „Einu jūsų žurnalo ieškot... gal pasiseks?“; „Jūs įrodinėjate, kad žemė lagamino formos!“; „Kas yra sulfatas?! Dramblis! Dramblis su vaiku!.. Kur dingo dramblis su dramblituku? Skrido du drambliai: vienas geltonas, kitas į kairę! Čia ta vadinamoji geltonoji poezija...“;

S.Jurkevičius:

„Buvo nedarbas kokybiškas“ (apie Chruščiovo valdymo metus);

„Vaikšto sijonuoti škotai po Vilnių ir galvoja, kad čia kažkoks

lochų kraštas, kurio prezidentas tualetiniu popierium vyniojasi...“.

A.Sindaravičius:

„Ši diena yra praecities taša“;

„Valančiaus didaktinės knygutės - Žemaitijos bestselleriai“;

„Dovydas buvo piemuo, bet su polinkiu į karaliaus sostą“;

„Ta šūdvalbio patelė š gabalą ridena ir deda tuos savo kiaušinėlius.

Egiptiečiai manė, kad čia siela, mistiška...“.

V.Mincevičius:

„Pradėt nuo pradžių? Gerai. Kai aš gimiau, namie nieko

nebuvo, tik raštelis - pienas šaldytuve“.

R.Razmas:

Apie trečiakursius: „ankščiau buvote vunderkindai, o dabar kindergarteniai“ auga, o vunderiai nyksta“.

V.Dailidienė:

„Vakar aš tave išpėjau, kad tave mušiu“;

„Aš tuoj tau į blaudžą įspirsiu“;

„Aš tuoj atimsiu, suglamžysiu ir tau už apykaklės užkišiu“.

gerai. Kuo daugiau neišuku kokią C ar D klasę. – (past... jis nežinojo į kurią pusę vyras!) (apie menkai apsiręšus... pasakiškai nesupranti! meilė kosmose“; „Jis kaip su... guli draugas, žarnos išv... viešnamis prašom elgtis pad Reikia sumilgyti nosinytę ir kaip per galvą gavusi. Vyrai Antigonei „kaifas“ numirti“ „Pažiūrėkime į viduramžių pažūrėjęs nesuprastum, ar gavo lupt...“; „Kartojimas - šalis, kur durniais lyja...“; a teacher, nesakau tyčia...“; o tarp gyvulių - gyvuliausias; į parduotuvę užsideda sklia pamoka, tai ne...“; „Sistemą pernai, modulį pamačius, į šuniukui...“; „Keturgubasl dramblis su dramblituku? Ši kam rūpi – man tai viskas s teoriją.“; „Žinoma, ir man chamas...“; „Aš dar kol kas formulė tinka, tai nereikia nulipo nuo Sinajaus kalno i nugriūsi ir dar nusilauši kok laidų, nes tarp kojų nėra įta žino, kas yra mėlyni, o kas o „Važiuoji oranžiniu dviračiu moki dauuoti ar šaip šokti „Gerbiami ponai tada dėvė apvalina.“; „Tomai, lyg tai t bet „Allways“ reklamos – ni jūsų žurnalo ieškot... gal p drambliai: vienas geltonas, kvepia!“; „Nu ar būtina v nebeištraukit.“; „Aš nulen tenai. Ilgini, ką manai? Ką t sunku, nes mokytojas turi p ką drugeliai veikia“; Apie seniūno padėtį šiais laikais: „turit seniūna, ant jo visus reikalus ir darot!“; „Viskas, išskyrus Vilnių, yra provincija“; Apie Atėmus: „Gyvybiškai svarbus reikalas buvo ginti tėvynę. Taaaip... Pulti kitą tėvynę...“; „Kur tu matai lygybę šiame pasaulyje? Nėr lygybės. Nėra tikrai.“; „Kartais, visą laiką, būna...“; „O Tartare dirba jie – atlieka savo nuodėmes.“; „Gamintojai gamina amatą, kala geležį, daro puodą...“; „Niekas ne aišku? Na, tai r u.“; „Išdezinfekuosim tave į yk playboy'jų ir palengvės“; ia vienas kita.“; „Ot karštas i žodį, moki kelią.“; „Nu tu būsit geri, kita pamoka bus “; „...ir lieki lochų lochas!“; ošys (angl.)“; „Čia jums ne abar pasakysiu visą teisybę. llini.“; „Nu graži! Pasijutau “; „O va čia ir klausimas, ar au tik aš - jus ten stenėjot.“; „Kasyklose į darbininkus s vištos ejo tupt, o merginos ną - inteligentas.“; „Lietuva – per trumpas, kas?“; „I am ne kaimė yra savas durnius, mo eilę. Todėl Eglė eidama aus, bet kad chemikė ateis i „Ar prisimenate, k ap Agnė bus ramiau, ir kaimynui, ir imblys su vaiku!.. Kur dingo sprogti – dar geriau!“; „Kas rya pagal šluotų sudarymo i i mane ir galvoja, koks aš iš nuogas vaikštau.“; „Jeigu im pasidauginti...“; „Možė mu, tai sėdėk ir tylėk.“; „Tu nka elektra, kai jie tupi ant Dabar pakelkit rankas, kas i Rudas kaip... šokoladas!“; molį - būsi milijonierius, jei nėlyni, o kas oranžiniai...“; ninkų kalkulatoriai visada “; „Galima viską pamiršti, - būsi milijonierius.“; „Einu su dramblituku? Skrido du tpi – man tai viskas spiritu as.“; „Susikiškite ir daugiau ... tarpukoj! Taip, esmė yra r“; „Mokyti pradinukus yra yn.“; „Gerai eisiu pažūrėti,

DĖMESIO!!!

Reikalingas pirmakursis (-ė) arba antrakursis (-ė), mokantis pakankamai gerai filmuoti videokamera.

Šis žmogus gaus išskirtinę teisę filmuoti licejaus įvykius, tvarkyti licejaus videoarchyvus ir vadintis

„CAMERMAN'u“, taip pratešdamas „CAMERMAN'ų“ dinasitiją.

Atsiradus keliems pretendentams, bus renkamas geriausias.

Kreiptis į Vilių iš 3.